

Sygn. akt I CSK 387/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa B. W.

przeciwko D. sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie skarżący wskazał dwa orzeczenia Sądu Okręgowego w R. (w tym jedno w sprawie, w której składana jest skarga kasacyjna) oraz jedno orzeczenie Sądu Okręgowego w B.. Wskazane problemy nie uzasadniają jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przede wszystkim trzeba podkreślić, że zasada swobody umów powoduje, iż w branży usług kurierskich poszczególni przedsiębiorcy mogą zawierać odmienne umowy. Ponadto mogą zawierać jedną kompleksową umowę lub wiele umów. Nie da się zatem abstrakcyjnie przesądzić ani ich charakteru prawnego, ani, konsekwentnie, długości terminu przedawnienia roszczeń z takich umów. Można jedynie stwierdzić, że w typowych przypadkach zakres świadczonych usług wykracza poza usługi pocztowe czy transportowe. Oznacza to, że strony zawierają umowę nienazwaną, czasami być może umowę mieszaną. Brak jej odrębnej regulacji prawnej oznacza też, że nie ma przewidzianego szczególnego terminu dla dochodzenia roszczeń z tej umowy. To z kolei oznacza, że zastosowanie ma termin ogólny dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Kwestia zatem nie budzi wątpliwości i nie jest istotnym zagadnieniem prawnym, jakie miałyby przekonywać do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie można też mówić o występowaniu rozbieżności w orzecznictwie, gdy są tak nieliczne orzeczenia, które ponadto zapadły na tle nietożsamyh stanów faktycznych i nietożsamyh problemów jurydycznych (ze względu na wskazywany już indywidualizm tego rodzaju umów).

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.